

Ziua de 7 noiembrie este una plină de încărcătură malefică pentru istoria umanității. Este ziua în care a avut loc putsch-ul bolșevic care a pus capăt guvernului provizoriu rus condus de Aleksandr Kerensky, socialist cu vederi reformiste care după abdicarea țarului Nicolae al-II-lea și după prăbușirea vechiului regim încercase fără reușită să mențină deopotrivă Rusia în Primul Război Mondial și să stabilizeze situația socială dintr-o Rusie care clocotea sub presiunea uriașă a unui întreg șir de revolte și mișcări revoluționare ori anarhiste.

Bolșevicii, extrema stângă a mișcării socialiste revoluționare rusești, erau un grup social și politic total marginal și care nu cântărea foarte mult în contextul politic foarte agitat al Rusiei de atunci. Ei erau conduși de un personaj excentric, un teoretician fanatic al revoluției proletare și al sistemului „sovietelor” (formă de organizare politică bazată pe „sfaturi” ale muncitorilor și țăranilor) și creatorul structurii de partid concentrate pe figura „activistului profesionist” devotat în totalitate comenzilor primite pe linie de partid și care alături de ceilalți activiști contura imaginea a ceea ce s-a numit a fi „partidul comunist-avangarda clasei muncitoare”. Această teorie care admitea recurgerea la toate formele ilegale și chiar violente de acțiune publică, această teorie utopică și abrupt anti-sistem se va altoi într-un fel bizar pe teoriile sociologice, istoriografice, filosofice și economice enunțate de inventatorii comunismului modern, Karl Marx și Friederich Engels, având să poarte numele de leninism. Leninism de la fanaticul revoluționar și propagandist rus, Vladimir Ilici Lenin, individ care în cursul primăverii anului 1917 călătorește cu un tren german din Elveția spre casă, fiind sponsorizat cu o mare sumă de bani de statul german care dorea declanșarea unei revoluții în Rusia, spre a o scoate din război și neutraliza. Acesta ajunge la Petrograd unde în uralele grupului extremist din cadrul mișcării socialiste rusești, lansează „tezele din aprilie” care duc la radicalizarea discursului comunist și la ruptura definitivă cu ramura mai moderată și fidelă viziunii marxiste reprezentate de așa numiții „menșevici”.

În toamnă acțiunea de propagandă a bolșevicilor se intensifică corelându-se cu slăbirea autorității guvernului Kerensky și cu dificultățile tot mai mari în traiul de zi cu zi al cetățenilor. Lenin, care adunase în jurul său un grup de indivizi ciudați și neadaptați, dar extrem de motivați de ideea revoluției comuniste și a necesității de acțiune în forță pe fondul haosului și a incertitudinii generale, va trece la fapte și în lipsa unei majorități de decidenți în cadrul partidului bolșevic, cu opoziția a 2 lideri importanți, Kamenev și Zinoviev, dar cu susținerea lui Lev Davidovici Bronstein (Troțki) comandantul „brigăzilor roșii”, forțe paramilitare pregătite de bolșevici care în anii următori în contextul războiului civil din Rusia vor sta la baza „armatei roșii”, îi convinge pe „tovărași” să nu mai ezite și să se pregătească de răsturnarea guvernului Kerensky. Din pricina creșterii influenței bolșevice în sovietele din Petrograd și Moscova și a stării de agitație a militarilor cantonați în capitală, guvernul va lua măsuri împotriva bolșevicilor iar aceștia vor replica rapid și nesperat de eficient, ajutați de contextul degradingoladei generalizate.

Așadar în noaptea de 6-7 noiembrie (24-25 octombrie pe stil vechi) 1917, sub comanda lui Lenin și a lui Troțki va avea loc putsch-ul de la Petrograd prin care guvernul socialist provizoriu în frunte cu Kerensky va fi înlăturat iar centrii de putere vor încăpea sub controlul acestei

coezive și ultra-radicale facțiuni a curentului socialist revoluționar, comuniștii bolșevici. În noaptea lui 7 noiembrie 1917 detașamente paramilitare de muncitori susținuți de soldați din cadrul sovietelor, aici un rol important avându-l marinarii din garnizoana Petro-Pavlovsk a capitalei, intră și ocupă Palatul de Iarnă din Petrograd, centrul puterii de stat a Rusiei de atunci, alături de principalele puncte strategice din oraș, după o rezistență slabă a forțelor care trebuiau să asigure paza și ordinea. Această victorie surprinzătoare, rapidă și facilă a forțelor bolșevice se va transforma într-o beție totală și în pretext de jafuri, furturi, distrugerii și chiar crime ori violuri. Fusese o lovitură reușită de Lenin și brigăzile sale dezorganizate și indisciplinate într-un mod cu totul și cu totul neașteptat, îndată după 7 noiembrie străzile Petrogradului căzuseră sub domnia acestor trupe indisciplinate de rebeli care constituiau brațul înarmat al unui regim criminal care tocmai se năștea și care în opinia multora de atunci, opozanți de toate orientările și culorile politice, nu reușise decât o temporară și penibilă lovitură de palat. Foarte puțini erau cei care intuiau la acea dată hidoșenia unui regim care tocmai se instala și care va schimonosi chipul omenirii pentru peste 7 decenii de acum încolo.

Rebeliunea bolșevică se va extinde rapid și în alte orașe din nordul Rusiei și la câteva zile va cuprinde și Moscova. Puterea noului guvern instalat sub conducerea lui V. I. Lenin și intitulat „consiliul comisarilor poporului” de unde și ideea sinistră a „comisarului politic” va încerca și va reuși cu succes să păstreze puterea în mâinile bolșevicilor în ciuda faptului că acționa sub o presiune exterioară generată de faptul că bolșevicii încă reprezentau câteva insule de putere fanatizată și discreționară într-o mare de opozanți socialiști, anarhiști, social-revoluționari, liberali, naționaliști, monarhiști, opozanți care lipsiți de disciplina de fier și fanatismul coeziv al bolșevicilor vor sfârși prin a pierde totul în următorii 5 ani în care Lenin, Troțki, Stalin și toată trupa din jurul lor, folosind cele mai extremiste metode vor reuși să distrugă singurul Parlament rus ales în mod democratic în istorie înainte de anul 1991, vor monopoliza puterea publică prin intermediul unei structurii criminale de poliție politică care va teroriza un popor întreg, CEKA, iar nu în ultimul rând vor termina învingători în 1922 un război civil pe care îl porneau dintr-o poziție care îi dezavantaja total.

Așa a început comunismul, prin ocuparea într-o noapte a unui palat din capitala Rusiei, de către o mână de fanatici care nu jucaseră niciun rol major până în clipa acestei lovituri care a schimbat în rău lumea până astăzi!

Ziua revoluției bolșevice va fi comemorată până la căderea URSS cu mare fast și cu defilări impresionante pe întreg teritoriul sovietic, dar și în țările satelizate de către bolșevismul imperialist. Și la noi în țară în timpul comunismului se organizau evenimente publice fastuoase și comemorări pompoase cu ocazia aniversării putsch-ului bolșevic, e drept că poate nu la aceeași intensitate precum erau cele care aveau loc cu ocazia zilelor de 23 august și 1 mai. Data de 7 noiembrie, sărbătorită prin cantități impresionante de maculatură propagandistă, aveau să devină nume pentru întreprinderi, așezări de tot felul, piețe, străzi, monumente publice, instituții și asociații. Chiar și la noi în Otopeni am avut până recent o stradă care purta acest nume de tristă amintire, 7 noiembrie, nume de rău augur, care din fericire a fost schimbat de către primăria orașului Otopeni, care a redenumit inspirat această stradă cu numele ilustrului prim ministru român sfârșit în tragice condiții în decembrie 1933, I. G. Duca.

Daniel Gheorghe
Deputat PNL